

Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2009 r. — Budapesti Erőmű przeciwko Komisji**(Sprawa T-182/09)**

(2009/C 180/97)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Budapesti Erőmű Rt. (Budapeszt, Republika Węgierska) (przedstawiciele: M. Powell, Solicitor, adwokaci C. Arhold, K. Struckmann i A. Hegyi)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 4 czerwca 2008 r. w sprawie pomocy państwa C 41/05 w zakresie w jakim znajduje ona zastosowanie do umów sprzedaży energii elektryczne zawartych przez skarżącą;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania;
- orzeczenie wszelkich innych środków jakie Sąd uzna za stosowne.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008) 2223 wersją ostateczną z dnia 4 czerwca 2008 r. uznającej za niezgodną ze wspólnym rynkiem pomoc państwa przyznaną przez władze węgierskie na rzecz niektórych producentów energii elektrycznej, w postaci długoterminowych umów sprzedaży energii elektrycznej (power purchase agreements, zwanych dalej „PPA”), zawartych między Magyar Villamos Művek Rt. (dalej „MVM”) — będącym własnością państwa węgierskiego operatorem sieci a tymi producentami, przed dniem przystąpienia Republiki Węgierskiej do Unii Europejskiej [Pomoc państwa C 41/2005 (ex NN 49/2005) — „koszty osierocone” na Węgrzech]. W zaskarżonej decyzji skarżąca została wskazana jako jeden z beneficjentów zarzucanej pomocy państwa i nakazano Węgrom odzyskanie od skarżącej tejże pomocy wraz z odsetkami.

W ramach pierwszego zarzutu skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie uznała, iż właściwym momentem na dokonanie oceny było przystąpienie Węgier do Unii Europejskiej. Komisja winna była natomiast ocenić czy PPA, których skarżąca była stroną zawierają, w świetle okoliczności faktycznych i prawnych istniejących w momencie ich zawarcia, jakiegokolwiek elementy pomocy państwa. Skarżąca podnosi również Komisja naruszyła

art. 87 ust. 1 WE, oraz że dokonała oczywiście błędnej oceny stwierdzając, że PPA przyznawały korzyść gospodarczą. Ponadto skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie zastosowała traktat oraz art. 1 b) i v) rozporządzenia Rady nr 659/1999⁽¹⁾.

Ponadto skarżąca twierdzi, że wbrew przekonaniu Komisji nie doszło do zakłócenia konkurencji oraz że załącznik IV do traktatu o przystąpieniu nie wymienia w sposób wyczerpujący wszystkich przykładów pomocy państwa, które mogą być uważane za istniejącą pomoc, ale wprowadza on jedynie wyjątek od zasady, że wszelka pomoc przyznana przed przystąpieniem jest per se pomocą istniejącą. Ponadto skarżąca podnosi, że naruszony został art. 87 ust. 3 WE poprzez możliwe zastosowanie wyjątku do pomocy państwa w zakresie energii cieplnej oraz art. 86 ust. 2 EC, 88 ust. 1 i 3, jak również art. 14 rozporządzenia nr 659/1999 w odniesieniu do odzyskania istniejącej pomocy indywidualnej.

W ramach zarzutu drugiego skarżąca twierdzi, że Komisja nie miała uprawnień w zakresie oceny spornych PPA skoro zostały one zawarte przed przystąpieniem Węgier do Unii Europejskiej.

W zarzucie trzecim skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła istotne wymogi proceduralne, takie jak prawo do bycia wysłuchanym oraz obowiązek wnikliwej i bezstronnej oceny. Skarżąca twierdzi ponadto, że Komisja naruszyła istotne wymogi proceduralne dokonując całościowej oceny PPA nie rozpatrując każdego z poszczególnych postanowień każdego z nich z osobna. Skarżąca jest zdania, że móc ocenić czy PPA nie zawierają elementów pomocy państwa Komisja winna badać czy umowy te nie nadają korzyści gospodarczych producentom, oraz że w tym celu jest absolutnie konieczne dokonać osobnej analizy każdego PPA. Następnie skarżąca twierdzi, że podejście przyjęte przez Komisję było niewłaściwe w celu dokonania prawidłowej oceny czy znacząca liczba indywidualnych środków pomocy stanowi pomoc państwa. Jeżeli PPA miałyby być uważane za istniejącą pomoc Komisja powinna była zastosować procedurę stosownych środków przewidzianych w art. 88 ust. 1 WE i art. 18 rozporządzenia nr 659/1999.

W ramach zarzutu czwartego skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja narusza obowiązek uzasadniania aktów z art. 253 WE.

Wreszcie w ramach zarzutu piątego skarżąca twierdzi, że Komisja nadużyła władzy jaką nadają jej przepisy w zakresie pomocy państwa, wydając negatywną decyzję w ramach postępowania przewidzianego w art. 88 ust. 2 i nakazując rozwiązanie PPA, nie stwierdziwszy wcześniej czy zachodzi okoliczność korzyści gospodarczej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) NR 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE